

POSTANOWIENIE

Dnia 15 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mariusz Łodko (przewodniczący)

SSN Marcin Łochowski

SSN Jacek Widło (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa M.O. i A.O. przeciwko Bank spółce akcyjnej w W.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 15 marca 2023 r. w Izbie Cywilnej
w Warszawie,
zażalenia strony pozwanej
na postanowienie Sądu Okręgowego w Legnicy
z 19 kwietnia 2022 r., sygn. akt II Ca 852/21,

1. oddala zażalenie;

**2. zasądza od pozwanego Bank S.A. w W. na rzecz powodów
A.O. i M.O. kwotę 1.800 zł (tysiąc osiemset złotych), tytułem
zwrotu kosztów w postępowaniu zażaleniowym przed Sądem
Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 19 kwietnia 2022 r. Sąd Okręgowy w Legnicy sprawdził wartość przedmiotu zaskarżenia, podaną w skardze kasacyjnej pozwanego, oznaczył ją na kwoty po 26 125 zł w stosunku do każdego z powodów (pkt. 1) oraz odrzucił skargę kasacyjną.

Sąd Okręgowy uznał, że skarga kasacyjna jest niedopuszczalna z uwagi na wartość przedmiotu zaskarżenia niższą od 50 000 zł, wskazanej w art. 398² § 1 k.p.c. W uzasadnieniu wyjaśnił, że po stronie powodowej zachodzi

współuczestnictwo formalne, zatem o wartości przedmiotu sporu (zaskarżenia) decyduje rozmiar roszczeń każdego z współuczestników z osobna, a nie łączna wartość roszczeń wszystkich współuczestników. Wysokość roszczeń każdego z powodów wynosi 26 125 zł i nie podlegają one zsumowaniu. Wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną określa się odrębnie w stosunku do każdego ze współuczestników.

W zażaleniu na to postanowienie pozwany zaskarżył je w całości i wniósł o jego uchylenie. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie: art. 398² § 1 k.p.c. przez błędne przyjęcie, że w sprawie nie została osiągnięta minimalna wartość przedmiotu zaskarżenia, umożliwiającą wniesienie skargi kasacyjnej, oraz art. 398⁶ § 2 k.p.c. przez jego niezasadne zastosowanie i odrzucenie skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga kasacyjna, jako szczególny środek zaskarżenia wnoszony poza tokiem instancji od prawomocnych orzeczeń, musi spełniać wyznaczone ustawowo wymagania, które określają jej dopuszczalność. Takie wymaganie przewiduje między innymi art. 398² § 1 k.p.c., zgodnie z którym skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych. Wynikająca z tego przepisu norma ma charakter bezwzględny, nie jest więc dopuszczalne dowolne, zależne wyłącznie od woli stron, „oznaczenie” wartości przedmiotu zaskarżenia po to, ażeby uzyskać uprawnienie do wniesienia skargi kasacyjnej w sprawie, w której skarga taka jest niedopuszczalna (zob. postanowienie SN z 11 marca 2021 r., I PZ 10/20).

Nie rozstrzygając charakteru współuczestnictwa w sprawie niniejszej, należy zauważyć, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego zgodnie podkreśla się, że wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną określa się odrębnie w stosunku do każdego ze współuczestników zarówno w przypadku współuczestnictwa formalnego jak i współuczestnictwa materialnego, które nie jest współuczestnictwem koniecznym ani jednolitym (zob. postanowienia SN: z 4 października 2019 r., I CZ 85/19; z 22 stycznia 2015 r., I CZ 117/14; z 7 marca 2000 r., I CZ 48/00; z 15 czerwca 2022 r., III CZ 225/22).

Nie można uznać, że w sprawie niniejszej występuje współuczestnictwo konieczne czy też jednolite. Powodowie dochodzili zasądzenia roszczenia pieniężnego, a nie ustalenia nieważności umowy, które było jedynie przesłanką rozstrzygnięcia. Ich współuczestnictwo nie było konieczne. Także w związku z możliwością uwzględnienia zarzutów przysługujących osobiście kredytobiorcy wobec kredytodawcy np. co do statusu konsumenckiego, np. wyłącznie co do jednego z kredytobiorców umowy nie można uznać, że współuczestnictwo ma charakter jednolity.

Powodowie dochodzili tylko żądania zapłaty, które zostało uwzględnione względem każdego z nich w kwotach po 26 124,48 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie. Zasądzono na ich rzecz jako byłych małżonków kwoty, które nie spełniają przesłanek wartości przedmiotu zaskarżenia przewidzianych dla skargi kasacyjnej. Niezależnie od tego czy skargę wnosi strona pozwana, czy wносиła by ją strona powodowa, brak jest podstaw, aby przy ocenie, czy skarga kasacyjna spełnia wymaganie z art. 398² § 1 k.p.c., uwzględnić łączną wartość dochodzonych roszczeń.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

as